

Prinsesje Veel-te-lui

Over een mooie maar luie prinses

Frans Busschots

Prinsesje Veel-te-lui

Frans Busschots

Schrijver: Frans Busschots
Cover en illustraties: Walter Baats
ISBN: 9789403764962
© fransbusschots

Op een maandagmorgen zit koning Dageraad in pyjama op zijn koninklijke stoel aan zijn koninklijk bureau. Hij moet nog een hele stapel papieren tekenen. Niet van vandaag alleen, neen, hij heeft alles zowat laten rondslingeren en nu had deze morgen zijn secretaris gezegd dat de berg kleiner moest worden. De eerste minister had aangedrongen op een spoedige behandeling. De parlementsleden waren niet tevreden over de manier van werken van de koning. Alles ging te traag, veel te traag, maar zoiets kon men toch zo maar niet aan de king zeggen. Wetten en nieuwe reglementen die moesten ondertekend worden. Vooral de wetten over milieubescherming en alles wat met de natuur te maken had, moest van toepassing worden. Het was al een hele tijd zo dat er een soort vertrouwenskwestiebreuk was ontstaan. Het volk zette de parlementsleden onder druk en die kregen dan weer problemen met de ministers. De eerste minister, de eigenlijke verantwoordelijke voor heel de papieren molen, probeerde dan weer om de koning tot handelen te bewegen. Maar dat was niet zo eenvoudig. Een koning denkt meestal dat hij de absolute

baas is. Zo een koning schop je toch niet tegen de schenen? In het beste geval kun je vragen of hij nog veel studiewerk moet verrichten, om een bepaalde wet te kunnen goedkeuren en ondertekenen. De koning snapt dan wel dat men zowat rond de pot draait en geen problemen wil veroorzaken. Een normale mens begrijpt dan dat het geduld van de andere partij bijna op is en er iets moet gebeuren. Maar is een koning een normale mens? Natuurlijk niet. Een koning staat boven het gewone volk. En als hij iets niet goed verstaat dan kan hij beroep doen op de verstandigste professoren van het land. Hij moet geen dikke boeken kopen en die telkens helemaal uitlezen om iets te weten te komen. Die professoren zullen hem wel de nodige informatie verschaffen. Vooral professor Weetalles en professor Weetveel waren regelmatig te gast bij de koning. Ze hadden altijd toegang tot de privévertrekken van de koning.

De koning zat dus aan zijn koninklijk bureel, maar het lukte hem niet zo best.

Er waren verschillende bedragen van de lopende begroting die nu al overschreden waren en hoe moest dat nu verder? Eigenlijk had de koning dat allemaal al lang moeten weten. Het zat er zo aan te komen.

Extra belastingen waren nooit populair. Wat nu? Eenmalige belastingen? Of de wedden van de politie en de brandweer een keer vergeten tijdig uit te betalen? Ook dat kon.

Koninklijke problemen waarvan de gewone man op de straat, geen benul had.

Nadenken was natuurlijk geen probleem, maar koning Dageraad werd er zo moe van. En als hij moe was dan woog zijn hoofd toch zo zwaar en zijn ogen wilden dan niet meer openblijven. Grote problemen dus!

“Klop, klop!” roept de zestienjarige prinses Annabel?

Geen antwoord van de koning.

“Klop, klop!” roept ze nog eens.

“Wie is daar?” klonk de vermoeide en zware stem van de koning traag.

“Ik, papa! Klop, klop!” roept prinses Annabel.

Zij opent de deur traag. “Hier ben ik dan, papa!”

“Ja, nu je dat zegt. Ik zie je. Ben je niet wat vroeg? Daarbij: ik heb nu geen tijd voor je.”

Annabel zet zich in een stoel, in de buurt van het koninklijk bureel.

“Ik ben blij dat ik er ben”, papa. “Ik heb het gevoel dat de gangen in het paleis altijd maar langer en langer worden. Het lijken wel straten in een uitgaansbuurt.”

“Uitgaansbuurt? Wat is dat voor iets? Waar heb jij dat woord gehoord?”

“Och, dat weet ik al niet meer, papa. De uitgaansbuurt is een stukje van de stad waar jonge mensen plezier maken. Dat zijn enkele straten met vele huizen waar men muziek maakt, een pintje drinkt en liederen zingt. Heerlijk, papa!”

“Is dat wel goed voor de gezondheid? Kan men zo niet te veel drinken of door het zingen geen keelpijn krijgen?”

“Men kan in het leven iedere dag van alles krijgen, papa.”

De koning staat recht en stapt naar Annabel toe.

“Jij moet me beloven dat je nooit meer naar dat soort programma’s op de tv kijkt.”

De koning keek streng naar zijn dochter en stak bezwerend zijn linker wijsvinger op. Maar zo

zijn vinger omhoogsteken, vond de koning ook vermoeiend.

Daarom ging hij terug zitten en keek slaperig naar de stapel papieren. Hij schudde het hoofd. En zegge dat op dit moment er vele mensen aan het genieten waren van een gezonde wandeling in het grote bos en anderen op het strand genoten van het zalige leven omringt door opstuivend zand en het zachte geluid van de golven. Ja, koning zijn, had zo ook zijn slechte kanten.

“Wat kwam je ook weer doen, dochttertje?”

“Ik ben het vergeten, papa! Ja, wat was het ook weer? Ik zou graag zo een ding willen hebben, dat op twee wielen rijdt. Iets met een brommende motor. Versta je wat ik bedoel, papa?”

“Ja, natuurlijk dat ik versta wat je bedoelt. Maar lief kind toch! Je bent toch maar elf jaar! Je moet toch nog enkele jaren wachten voor zo een gevaarlijke brommende fiets.”

“Ik wil alleen hier in de buurt van het paleis rijden. Broemmm en dan nog eens broemmm. Heerlijk, papa. En zeg nu niet dat zo een machine alleen maar voor jongens is. Meisjes

kunnen alles wat die stomme jongens kunnen. Of denk jij ook dat discriminatie niet bestaat?”

De koning wandelt door de grote plaats.

“Ik weet het niet, dochtertje. Langs de ene kant ben jij zo traag en langs de andere kant, ...”

“Nog trager dan jij, papa?”

“Zwijg! Jij bent traag. Jouw mama zaliger vond dat jij voor die ziekte moest behandeld worden. We moeten eens bij professor Weetalles op bezoek gaan. Die zal je wel kunnen helpen.”

“Maar lieve papa toch! Dat ik zo traag ben vind ik niet erg. Ik ben altijd al zo geweest. Ik voel mij daar goed in. Ik zie wel dat sommige mensen achter mijn rug lachen, maar ik voel mij goed in mijn vel.

Daarbij: ik houd niet van die professor. Hij weet alles het best en hij riekt altijd naar een soort tabak. Dat doet mij denken aan iemand die een rotte appel opeet.”

“Goed, dan! Maak dat je wegkomt!”

“En mijn broemmm dan? Ik wil zo graag door de grachten kunnen rijden en zo. Broemmm!”

“Later, kindje! Later! En maak nu dat je wegkomt! Dag, dochtertje!”

De koning doet verder. Annabel weet eerst niet wat doen, stapt dan traag naar de deur langs waar ze binnengekomen is. Als dat een lieve papa is, dan heb ik er echt geen nodig. Ik wil een brommer, een broemmm. Moest mijn mama nog leven, die zou voor mijn fiets met motor wel gezorgd hebben. Maar mijn papa is een man en met mannen kun je als meisje niet zo best praten.

Ze trekt de deur achter zich toe. De koning kijkt naar de nog natrillende deur.

Iedere morgen begon het steeds opnieuw bij de eerste zonnestrallen: het gekwetter van de vele vogeltjes die de zon wilden begroeten. Op een van die hoge takken zat een koppeltje groenvinken. Ze waren in druk gesprek, zoals iedere morgen. Niet omdat ze zoveel te vertellen hadden, maar omdat ze zichzelf graag hoorden praten. Bij mensen heb je dat soms ook, maar bij vogels is dat meer gangbaar. Snebberen om te snebberen.

Plots schudde papa-groenvink heftig met zijn vleugels. “Hé, vrouwtje! Kijk eens naar het bordes!”

“Ja, en?” antwoordde mama-groenvink. “Die trap was gisteren net dezelfde!”

“Ja, maar ik bedoel die man die van de trap naar dat bankje stapt.”

“Niks speciaals, lieve man. Hij komt iedere dag op dat bankje zitten. En dan?”

“Dat is toch Lachmaar, de hofnar.

De chef van de ontspanning van het paleis. Belangrijk man!”

“Komaan, man! Jij bent voor mij de belangrijkste man in mijn leven. Vanuit mijn standpunt bekeken dan toch! Die Lachmaar is toch maar een zielig persoontje!”

“Hij zit nu op dat bankje, lief vrouwtje. En hij weent! Een belangrijke persoon die weent! Wenen is toch iets wat mensenkinderen doen? Maar geen volwassen man met een zondagskostuum aan! Kom, we gaan wat korter zitten. Ik zie dat er nog iemand aankomt. Ik hoor graag wat mensen tegen elkaar zeggen.”

“Meestal domme praat, lieve man.”

De twee groenvinken vlogen naar een andere boom en plaatsten zich in de buurt van het bankje waarop Lachmaar zat, op een dikke tak met veel bladeren.

Professor Weetalles, een oude verstrooide professor met een lange baard en een grote bril komt van tussen de struiken tevoorschijn, blijft staan, ziet de ongelukkige Lachmaar zitten, denkt na en stapt dan resoluut op de nar af. Op ongeveer een meter afstand van het bankje blijft hij staan en schudt met zijn hoofd. Hij legt het grote zwarte boek dat hij altijd bij zich heeft op een hegje dat blijkbaar onlangs geschoren is en een soort tafeltje vormt. Zelf gaat hij naast de nar zitten. Hij klopt de nar op de schouders en spreekt gemoedelijk tot de wenende man.

“Vertel eens man! Wat is er gebeurd. Maar hou meteen op met dat wenen. Ik ben ook zo tranengevoelig. En als ik ook begin te wenen dan komen we niet tot een gesprek. Hou op en droog je tranen, beste man!”

Even is het heel stil. Plots springt de nar recht. Strijdvaardig.

“Nu is de maat meer dan vol. Wat denkt dat kleine kreng wel! Ik ben de hofnar, de clown,